

[Helle Degn]

frit skolevalg, som ikke tjener nogens interesse, og det gør det rent faktisk ikke, fordi kommunerne godt selv kan administrere disse ordninger, og, som finansministerens gallupundersøgelse understreger, fordi hovedparten, altså et sted mellem 80 og 90 procent af borgerne, er godt tilfredse med den mulighed for frit valg af skole, som vi kender i dag.

Aage Frandsen (SF):

Det, som lovforslaget søger at tage højde for, er den konflikt, som jo – selv om vi vel en gang imellem nok helst ville være fri for den – er imellem på den ene side borgernes valgfrihed og på den anden side det kommunale selvstyre. Det er en konflikt, og vi er tilhængere af begge principper, og det tror jeg såmænd at alle partier herinde er, men det kan man ikke altid være. Spørgsmålet er så, hvilke konkrete problemer vi vil løse med dette lovforslag, hvor man altså lægger vægt på det ene princip, nemlig borgernes valgfrihed.

Jeg vil medgive ministeren, at de eksempler, vi kender med kommunernes manglende muligheder for at imødekomme forældreønsker, når man ønsker at flytte sit barn eller lade det gå i en nabokommunes skole, er klart uacceptabelt. Det er uacceptabelt, når man f.eks. må sige til et barn: Der er godt nok 15 km til den nærmeste skole, hvor du hører hjemme, men dér skal du altså gå. Du må ikke gå i den skole, der ligger 2 km herfra. Det kan man ikke forlange at nogen skal synes er fornuftigt, og man kan ikke uden videre påberåbe sig det kommunale selvstyre.

Men er det så rimeligt at løse problemet ved at lave en lovgivning, der er generel for området? Jeg vil spørge ministeren, om det ikke var muligt at prøve at løse det problem alene. Så ved jeg godt, at ministeren ikke får ministerens ønske om sådan et almindelig ideologisk felttog på området igennem, men herinde er vi vel mere interesseret i at løse konkrete problemer end i at lave en hel masse ideologiske ting. Det konkrete skulle så gå på, at ministeren kunne få lovhjemmel til to tilfælde, nemlig hvis det drejer sig om, at man vil undgå skoleskift i forbindelse med flytning, eller hvis afstanden mellem nærmeste skole i hjemkommunen er stor i forhold til nærmeste skole i nabokommunen. Det vil så sige, at man skulle lave en lovhjemmel, som konkretiserede tilfældene, og

som gav ministeren mulighed for senere at kunne gribe ind, hvis der opstod sager, som f.eks. dem, vi kender fra Hammel, Nørre Sunde og andre steder, hvor et barn måtte tage en 6-7-8 km for at komme i skole i stedet for at tage til den nærmeste skole, som godt nok lå i en anden kommune. Men var det ikke en måde at gribe det an på at give lovhjemmel til at løse de konkrete problemer?

Det andet i lovforslaget om det frie valg inden for gymnasie- og hf-området står vi helt uforstående over for skulle være nødvendigt. Der er ingen, der har ønsket det, og der er ingen konkrete eksempler, som kan sammenlignes med dem, jeg har nævnt på folkeskoleområdet, der betinger, at man skulle lave det om, der blev lavet for 3 år siden.

Vi afviser generelt forslaget, men vil gerne være med til konkret at løse det, der drejer sig om folkeskolen – men altså netop konkret og ikke generelt – og det vil vi ud fra det princip, som vi er tilhængere af, nemlig at det kommunale selvstyre også skal kunne planlægge, og vi er bekymrede for, at de decentrale hensyn skal gå fløjten i denne forbindelse. Jeg må spørge ministeren, om ministeren, hvis det nu viser sig, at f.eks. de små gymnasier kommer i klemme, virkelig er interesseret i at tage chancen og sige, at det i forbindelse med fordelingsudvalgene er så vigtigt at få afskaffet det, som ministeren vil kalde bureaukratiske tiltag.

Til allersidst vil jeg sige, at når vi taler så meget om det frie valg, må vi må også gøre os klart, at et frit valg for nogle kan betyde ufrihed for andre. Hvis f.eks. ens egen skole forsvinder på grund af det frie valg, er der ikke så meget ved at have et abstrakt frit valg, for så har man ikke engang et konkret valg. Jeg vil også sige, at vi er tilhængere af ministerens tanker om, at man skal kunne stemme med fødderne – man skal kunne løbe væk – men man skal også kunne stemme med hovedet, og det vil sige, man skal bruge sin indflydelse dér, hvor man hører til.

Tom Behnke (FP):

Da Fremskridtspartiets uddannelsespolitiske ordfører, hr. Køpke Christensen, ikke kan være til stede, har jeg lovet at læse følgende op:

Fremskridtspartiets opgave i det politiske liv er naturligvis at præge udviklingen i den rigti-